

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

7 iulie 2022 *

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Notificarea sau comunicarea actelor – Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 – Articolul 8 alineatul (1) – Termen de o săptămână pentru exercitarea dreptului de a refuza primirea actului – Ordonanță de executare silită emisă într-un stat membru și comunicată în alt stat membru numai în limba primului stat membru – Reglementare a acestui prim stat membru care prevede un termen de opt zile pentru formularea unei opoziții împotriva acestei ordonanțe – Termen de opoziție care începe să curgă în același timp cu termenul prevăzut pentru exercitarea dreptului de a refuza primirea actului – Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Dreptul la o cale de atac efectivă”

În cauza C-7/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bezirksgericht Bleiburg (Tribunalul Districtual din Bleiburg, Austria), prin decizia din 6 noiembrie 2020, primită de Curte la 8 ianuarie 2021, în procedura

LKW WALTER Internationale Transportorganisation AG

împotriva

CB,

DF,

GH,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul C. Lycourgos, președinte de cameră, domnii S. Rodin și J.-C. Bonichot și doamnele L. S. Rossi și O. Spineanu-Matei (raportoare), judecători,

avocat general: domnul P. Pikamäe,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

* Limba de procedură: germana.

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru LKW WALTER Internationale Transportorganisation AG, CB, DF și GH, de M. Erman, R. Grilc, S. Grilc, J. J. Janezic, M. Ranc, G. Schmidt, M. Škof și R. Vouk, Rechtsanwälte;
- pentru guvernul sloven, de A. Vran, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de H. Krämer și S. Noë, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 10 martie 2022,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 18 primul paragraf TFUE, a articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului (JO 2007, L 324, p. 79), precum și a articolelor 36 și 39 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1) coroborate cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) și cu articolul 4 alineatul (3) TUE.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între LKW Walter Internationale Transportorganisation AG, pe de o parte, și CB, DF și GH, pe de altă parte, în legătură cu o cerere de despăgubire referitoare la răspunderea lor în calitate de avocați pentru neintroducerea, în termenul stabilit, a unei opoziții împotriva unei ordonanțe de executare silită emise de o instanță slovenă.

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentele (2), (10) și (12) ale Regulamentului nr. 1393/2007 aveau următorul cuprins:
 - „(2) Buna funcționare a pieței interne impune necesitatea de a îmbunătăți și accelera transmiterea între statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în scopul notificării sau al comunicării.
 - [...]
 - (10) Pentru a asigura eficiența prezentului regulament, posibilitatea de a refuza notificarea sau comunicarea actelor ar trebui să se limiteze la situații excepționale.
 - [...]

(12) Agenția de primire trebuie să informeze destinatarul în scris, folosind un formular-tip, asupra faptului că are posibilitatea de a refuza primirea actului [de] notificat sau [de] comunicat în momentul notificării sau al comunicării acestuia sau returnând actul agenției de primire, în termen de o săptămână, în cazul în care acesta nu este redactat într-o limbă pe care destinatarul o înțelege sau în limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale locului de notificare sau comunicare. Această regulă ar trebui să se aplice și în cazul notificării sau al comunicării ulterioare după ce destinatarul și-a exercitat dreptul său de refuz. Aceste reguli de refuz ar trebui să se aplice și în cazul notificării sau al comunicării prin intermediul agenților diplomatici sau consulari, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin remitere. Ar trebui să se prevadă posibilitatea înlocuirii notificării sau a comunicării unui act cu notificarea sau comunicarea către destinatar a unei traduceri a actului.”

4 Articolul 5 din acest regulament, intitulat „Traducerea actelor”, prevede:

„(1) Solicitantul este informat de către agenția de transmitere căreia acesta îi înaintează actul în vederea transmiterii, că destinatarul poate refuza primirea acestuia, dacă actul nu este redactat în una dintre limbile prevăzute la articolul 8.

(2) Solicitantul suportă toate cheltuielile pentru traducere efectuate înainte de transmiterea actului, fără a aduce atingere unei eventuale decizii adoptate ulterior de instanță sau de autoritatea competentă cu privire la sarcina suportării acestor cheltuieli.”

5 Intitulat „Refuzul primirii unui act”, articolul 8 din regulamentul menționat, care făcea parte din capitolul II secțiunea 1 din acesta, prevedea:

„(1) Agenția de primire informează destinatarul, folosind formularul-tip din anexa II, că acesta poate să refuze să primească actul de notificat sau de comunicat în momentul notificării sau al comunicării acestuia ori poate să returneze actul agenției de primire în termen de o săptămână, în cazul în care acesta nu este redactat sau însoțit de o traducere în una dintre următoarele limbi:

(a) o limbă pe care destinatarul o înțelege sau

(b) limba oficială a statului membru de destinație sau, în cazul în care în acest stat membru există mai multe limbi oficiale, limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale locului în care urmează să se efectueze notificarea sau comunicarea.

(2) Atunci când agenția de primire este informată că destinatarul refuză să primească actul, în conformitate cu alineatul (1), aceasta informează imediat agenția de transmitere [...] și returnează cererea și actele a căror traducere este solicitată.

(3) Dacă destinatarul a refuzat să primească actul în temeiul alineatului (1), notificarea sau comunicarea actului poate fi înlocuită cu notificarea sau comunicarea către destinatar, în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament, a actului însoțit de o traducere în una dintre limbile prevăzute la alineatul (1). În acest caz, data notificării sau comunicării actului este data la care actul însoțit de traducere este notificat sau comunicat în conformitate cu legislația statului membru de destinație. Cu toate acestea, în cazul în care, conform legislației unui stat membru, un act trebuie notificat sau comunicat într-un termen determinat, data care se ia în considerare în ceea ce privește reclamantul este data notificării sau a comunicării actului inițial în conformitate cu articolul 9 alineatul (2).

(4) Alineatele (1), (2) și (3) se aplică și în cazul mijloacelor de transmitere și de notificare sau comunicare a actelor judiciare prevăzute în secțiunea 2.

(5) În sensul alineatului (1), [...] autoritatea sau persoana competentă, în cazul în care notificarea sau comunicarea este efectuată în conformitate cu articolul 14, informează destinatarul că acesta poate refuza să primească actul și că orice act refuzat trebuie să fie returnat [...] autorității sau persoanei respective.”

- 6 Articolul 14 din același regulament, care făcea parte din capitolul II secțiunea 2 din acesta și era intitulat „Notificarea sau comunicarea prin intermediul serviciilor de curierat”, prevedea:

„Fiecare stat membru este liber să efectueze notificarea sau comunicarea actelor direct prin intermediul serviciilor de curierat persoanelor având reședința într-un alt stat membru, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire sau echivalentul acesteia.”

- 7 Formularul-tip intitulat „Informarea destinatarului cu privire la dreptul de a refuza primirea unui act”, care figura în anexa II la Regulamentul nr. 1393/2007, conținea printre altele următoarea mențiune în atenția destinatarului actului:

„Puteți refuza primirea actului în cazul în care acesta nu este redactat sau însoțit de o traducere într-una dintre limbile pe care le înțelegeți sau în limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale locului de notificare sau comunicare.

Dacă doriți să exercitați acest drept, refuzați primirea actului în momentul notificării sau al comunicării, transmițând acest lucru direct persoanei care notifică sau comunică actul ori returnați actul la adresa indicată mai jos, în termen de o săptămână, precizând că refuzați primirea acestuia.”

- 8 Respectivul formular-tip conținea de asemenea o parte intitulată „Declarația destinatarului”, pe care acesta din urmă, în ipoteza în care refuza să primească actul în cauză, era invitat să o semneze și să o completeze prin bifarea căsuței corespunzătoare limbii/limbilor oficiale ale Uniunii pe care o/le înțelege. Partea amintită avea următorul cuprins:

„Refuz primirea actului anexat deoarece acesta nu este redactat sau însoțit de o traducere în una dintre limbile pe care le înțeleg sau în limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale locului de notificare sau comunicare.

Înțeleg următoarea (următoarele) limbă (limbi):

[...]”

- 9 Regulamentul nr. 1393/2007 a fost abrogat prin Regulamentul (UE) 2020/1784 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2020 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (notificarea sau comunicarea actelor) (JO 2020, L 405, p. 40), aplicabil de la 1 iulie 2022. Cu toate acestea, ținând seama de data faptelor aflate la originea litigiului principal, cererea de decizie preliminară trebuie examinată în raport cu Regulamentul nr. 1393/2007.

Dreptul național

Dreptul austriac

- 10 Articolul 1295 din Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch (Codul civil general, denumit în continuare „ABGB”) prevede la alineatul (1):

„Orice persoană are dreptul să solicite repararea unui prejudiciu celui care i l-a cauzat din culpa sa; prejudiciul poate fi cauzat prin încălcarea unei obligații contractuale sau poate să nu aibă legătură cu un contract.”

- 11 Potrivit articolului 1299 din ABGB:

„Cel care exercită public o funcție, o formă de artă, o profesiune sau o meserie sau cel care își asumă în mod liber o afacere pentru desfășurarea căreia sunt necesare cunoștințe artistice sau o aptitudine deosebită demonstrează prin aceasta că dispune de aptitudinea necesară și de cunoștințele deosebite impuse; prin urmare, trebuie să răspundă pentru lipsa acestora din urmă. Cu toate acestea, dacă cel care i-a încredințat afacerea cunoștea lipsa de experiență sau ar fi putut să o cunoască acționând cu o atenție obișnuită, există de asemenea o culpă din partea sa.”

- 12 Potrivit articolului 1300 din ABGB:

„Un expert este răspunzător și atunci când oferă, din eroare și în schimbul unei remunerații, o recomandare prejudiciabilă în domeniul artei sau științei sale. Cu excepția acestei situații, un consilier nu este răspunzător decât pentru prejudiciile pe care le-a cauzat cu intenție altei persoane prin oferirea unei recomandări.”

Dreptul sloven

- 13 Articolul 9 din Zakon o izvršbi in zavarovanju (Legea privind procedurile de executare, *Uradni list RS*, nr. 3/07), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „ZIZ”), este intitulat „Căi de atac și competența teritorială a instanței de apel în materie de executare în temeiul unui înscris constatator al creanței”. Acest articol este redactat după cum urmează:

„O ordonanță în primă instanță poate face obiectul unei căi de atac, cu excepția cazului în care legea prevede altfel.

Calea de atac pe care o are debitorul împotriva unei ordonanțe de executare silită prin care se admite cererea este opoziția.

Calea de atac și opoziția trebuie formulate în termen de opt zile de la notificarea sau de la comunicarea ordonanței instanței de prim grad de jurisdicție, în lipsa unei dispoziții legislative contrare.

Calea de atac exercitată în timp util și autorizată este notificată sau comunicată părții adverse pentru răspuns dacă aceasta din urmă a primit de asemenea notificarea sau comunicarea ordonanței instanței de prim grad de jurisdicție împotriva căreia este îndreptată calea de atac.

Ordonanța prin care se soluționează opoziția poate face obiectul unei căi de atac.

Calea de atac și opoziția nu au efect suspensiv, cu excepția cazului în care legea prevede altfel.

Hotărârea prin care se soluționează calea de atac este definitivă.

[...]

- 14 Articolul 53 din ZIZ, intitulat „Opoziția ca singură cale de atac a debitorului”, prevede:

„Ordonanța de executare silită emisă în urma cererii de executare silită poate face obiectul unei opoziții din partea debitorului, cu excepția cazului în care acesta contestă numai decizia privind cheltuielile de judecată.

Opoziția este necesar să fie motivată. În cadrul opoziției, debitorul trebuie să indice faptele pe care își întemeiază opoziția și să prezinte dovezile, în lipsa cărora opoziția este considerată nemotivată.”

- 15 Sub titlul „Opoziție împotriva ordonanței emise în temeiul unui înscris constatator al creanței”, articolul 61 din ZIZ prevede:

„Opoziția împotriva ordonanței de executare silită emise în temeiul unui înscris constatator al creanței este reglementată de dispozițiile articolelor 53 și 54 din prezenta lege [...]

În cazul în care opoziția vizată la paragraful anterior urmărește contestarea părții din ordonanța de executare silită care obligă debitorul la plata creanței, opoziția este considerată motivată în privința acestui aspect dacă debitorul expune faptele pe care își întemeiază opoziția și prezintă elemente de probă care dovedesc faptele pe care le menționează în opoziție.

[...]

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 16 Reclamanta din litigiul principal este o societate înscrisă în registrul societăților austriece, care își desfășoară activitatea în domeniul transportului internațional de mărfuri.
- 17 La 30 octombrie 2019, Okrajno sodišče v Ljubljani (Tribunalul Districtual din Ljubljana, Slovenia) a comunicat reclamantei din litigiul principal, prin poștă, o ordonanță de executare silită, pronunțată la cererea Transport Gaj d.o.o., prin care s-a dispus o poprire asigurătorie asupra a 25 de creanțe deținute de reclamanta din litigiul principal la diferite societăți slovene în vederea recuperării sumei de 17 610 euro (denumită în continuare „ordonanța în cauză”). Această ordonanță a fost emisă în lipsă, pe baza unor înscrisuri constatatoare ale creanței, și anume facturi, fără ca reclamanta din litigiul principal să fi prezentat observații.
- 18 Ordonanța menționată a fost primită de serviciul juridic al reclamantei din litigiul principal, prin intermediul serviciului său de curierat intern, abia la 4 noiembrie 2019. La 5 noiembrie 2019, în urma unui schimb de informații între această reclamantă și pârâții din litigiul principal, care sunt asociații unei societăți de avocați al cărei sediu se află la Klagenfurt (Austria), referitor la natura și la consecințele ordonanței în discuție, reclamanta din litigiul principal le-a solicitat acestora din urmă să formuleze opoziție împotriva ordonanței amintite. Printre documentele pe care le-a transmis pârâților din litigiul principal figura fotocopia plicului din care rezulta că reclamanta din litigiul principal primise efectiv ordonanța menționată la 30 octombrie 2019.
- 19 La 11 noiembrie 2019, pârâții din litigiul principal au sesizat Okrajno sodišče v Ljubljani (Tribunalul Districtual din Ljubljana) cu o opoziție motivată împotriva ordonanței în cauză. Aceștia au achitat de asemenea taxele judiciare în valoare de 55 de euro solicitate de respectiva instanță.

- 20 Prin decizia din 10 decembrie 2019, instanța menționată a respins această opoziție ca tardivă, pentru motivul că a fost introdusă la mai mult de opt zile de la notificarea ordonanței în cauză.
- 21 Pârâții din litigiul principal au formulat, în numele reclamantei din litigiul principal, o cale de atac împotriva acestei decizii la Višje sodišče v Mariboru (Curtea de Apel din Maribor, Slovenia). În susținerea căii de atac, au invocat în special neconstituționalitatea termenului de opt zile de formulare a opoziției, pentru motivul că un termen atât de scurt nu era compatibil cu dreptul Uniunii. Au susținut de asemenea că ordonanța în cauză nu a fost notificată în conformitate cu Regulamentul nr. 1393/2007, în special pentru motivul că nu era conformă cu articolul 8 din respectivul regulament și că nu a fost efectuată prin intermediul agenției de primire, în sensul articolului 2 din acesta.
- 22 Întrucât Višje sodišče v Mariboru (Curtea de Apel din Maribor) a respins acțiunea pârâților din litigiul principal, ordonanța în cauză a rămas definitivă și executorie. În temeiul ordonanței amintite, reclamanta din litigiul principal a plătit integral suma vizată de aceasta.
- 23 În urma acestor proceduri, reclamanta din litigiul principal a sesizat Bezirksgericht Bleiburg (Tribunalul Districtual din Bleiburg, Austria), instanța de trimitere, cu o acțiune în răspundere împotriva pârâților din litigiul principal din cauza respingerii pentru tardivitate de către instanțele slovene a opoziției formulate împotriva ordonanței în cauză, solicitând în acest temei obligarea lor la plata sumei de 22 168,09 euro, corespunzătoare cuantumului plătit în temeiul ordonanței în cauză, majorat cu dobânzi și cu cheltuieli de judecată.
- 24 La 10 iulie 2020, instanța menționată a emis o somație de plată împotriva pârâților din litigiul principal pentru suma solicitată.
- 25 Aceștia au formulat opoziție împotriva respectivei somații în fața aceleiași instanțe, susținând în esență că termenul de opt zile prevăzut de ZIZ pentru formularea opoziției împotriva unui act precum ordonanța în cauză nu este conform nici cu articolele 36 și 39 din Regulamentul nr. 1215/2012, nici cu articolul 8 și cu articolul 19 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1393/2007, nici cu articolul 18 primul paragraf TFUE și cu articolul 47 din cartă și că, în consecință, dacă instanțele slovene ar fi aplicat în mod corect aceste dispoziții, opoziția formulată împotriva ordonanței în cauză nu ar fi putut fi respinsă ca tardivă.
- 26 Instanța de trimitere arată că, în cadrul opoziției cu care este sesizată, este ținută să examineze dacă sunt îndeplinite condițiile de angajare a răspunderii pârâților din litigiul principal în temeiul articolului 1295 și următoarele din ABGB, în special dacă prejudiciul solicitat de reclamanta din litigiul principal își are originea într-un comportament culpabil imputabil acestora. Potrivit instanței respective, o astfel de examinare necesită, având în vedere argumentația prezentată de pârâții din litigiul principal, interpretarea, pe de o parte, a anumitor dispoziții ale Regulamentului nr. 1393/2007, în măsura în care litigiul principal privește notificarea sau comunicarea unui act judiciar, și, pe de altă parte, ale Regulamentului nr. 1215/2012, întrucât problema cerinței comunicării în timp util a unui act de sesizare a instanței se află de asemenea în centrul dezbaterilor.
- 27 Instanța de trimitere consideră că termenul de opt zile prevăzut de ZIZ pentru formularea opoziției împotriva unei ordonanțe de executare silită emise în urma unei proceduri sumare, introdusă pe cale electronică, numai pe baza afirmațiilor reclamantului referitoare la existența unui înscris constatator al creanței, de exemplu o factură, și fără ca cererea să se întemeieze, pe de altă parte, pe o decizie definitivă și executorie, ar putea genera riscul ca pârâtul să nu fie în

măsură să formuleze în timp util o opoziție motivată împotriva unei asemenea ordonanțe. În susținerea punctului său de vedere, instanța menționată face trimitere la cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 13 septembrie 2018, Profi Credit Polska (C-176/17, EU:C:2018:711), în care Curtea a statuat că un termen de 14 zile nu era compatibil cu dreptul la o cale de atac efectivă întrucât genera un risc care nu este neglijabil ca un consumator să nu poată formula opoziție, în acest termen, la o somație de plată.

- 28 Deși, spre deosebire de cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, care privea o procedură între o întreprindere și un consumator cu privire la o somație de plată emisă în temeiul unui bilet la ordin, prezentul litigiu opune două întreprinderi, nu este mai puțin adevărat că riscul depășirii termenului luat în considerare de Curte în hotărârea menționată ar fi și mai ridicat atunci când pârâtul este stabilit în alt stat membru, precum în speță. Instanța de trimitere consideră, prin urmare, că termenul de opt zile prevăzut de ZIZ ar putea fi contrar articolelor 36 și 39 din Regulamentul nr. 1215/2012 coroborate cu articolul 47 din cartă.
- 29 În ceea ce privește interpretarea articolului 8 din Regulamentul nr. 1393/2007, instanța de trimitere ridică problema datei de la care începe să curgă termenul de opt zile prevăzut de ZIZ pentru formularea opoziției împotriva unui act notificat sau comunicat într-o altă limbă decât cea care se presupune că este înțeleasă de destinatar, situație care se regăsește în speță. În această privință, ea apreciază că, pentru a stabili dacă dreptul la o cale de atac a fost exercitat în termenul prevăzut de reglementarea statului membru de care aparține autoritatea care a emis actul de notificat sau de comunicat, trebuie să se aștepte expirarea termenului de o săptămână pentru exercitarea dreptului de a refuza primirea respectivului act.
- 30 Această instanță are îndoieli și cu privire la compatibilitatea cu articolul 18 TFUE a dispozițiilor ZIZ care reglementează termenul pentru formularea opoziției împotriva unei ordonanțe de executare silită, în măsura în care o astfel de reglementare i-ar afecta mai mult pe pârâții stabiliți în alte state membre, care ar fi obligați să inițieze demersuri suplimentare legate de traducerea actelor comunicate.
- 31 În aceste condiții, Bezirksgericht Bleiburg (Tribunalul Districtual din Bleiburg) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolele 36 și 39 din Regulamentul [nr. 1215/2012] coroborate cu articolul 47 din [cartă], precum și cu principiile efectivității și echivalenței [principiul cooperării loiale prevăzut la articolul 4 alineatul (3) TUE] trebuie să fie interpretate în sensul că se opun reglementării unui stat membru care prevede drept singură cale de atac împotriva unei ordonanțe de executare silită, pe care instanța judecătorească a pronunțat-o fără procedură contradictorie și fără titlu executoriu, numai pe baza afirmațiilor creditorului, opoziția care trebuie formulată în termen de opt zile în limba acestui stat membru, inclusiv atunci când ordonanța de executare silită este notificată sau comunicată într-un alt stat membru într-o limbă pe care destinatarul nu o înțelege, în condițiile în care opoziția formulată într-un termen de 12 zile este respinsă ca tardivă?
- 2) Articolul 8 din Regulamentul [nr. 1393/2007] coroborat cu principiile efectivității și echivalenței trebuie să fie interpretat în sensul că se opune unei măsuri naționale care prevede că, prin notificarea sau comunicarea formularului-tip din anexa II privind informarea destinatarului cu privire la dreptul său de a refuza primirea în termen de o săptămână, începe

să curgă în același timp și termenul de introducere a căii de atac prevăzute împotriva ordonanței de executare silită comunicate concomitent, pentru care este prevăzut un termen de opt zile?

- 3) Articolul 18 primul paragraf [TFUE] trebuie să fie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru care prevede împotriva ordonanței de executare silită calea de atac a opoziției, care trebuie formulată motivat în termen de opt zile, iar acest termen se aplică și în cazul în care destinatarul ordonanței de executare silită este stabilit în alt stat membru, iar ordonanța menționată nu este redactată nici în limba oficială a statului membru în care este comunicată ordonanța respectivă, nici într-o limbă pe care destinatarul ordonanței o înțelege?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la a doua întrebare

- 32 Prin intermediul celei de a doua întrebări, care trebuie examinată în primul rând, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007 coroborat cu articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a statului membru de care aparține autoritatea care a emis un act de notificat sau de comunicat, în temeiul căreia momentul de la care începe să curgă termenul de o săptămână vizat la respectivul articol 8 alineatul (1), în care destinatarul unui astfel de act poate refuza să îl primească pentru unul dintre motivele prevăzute la această dispoziție, coincide cu momentul de la care începe să curgă termenul pentru exercitarea unei căi de atac împotriva acestui act în statul membru amintit.
- 33 Trebuie amintit, în ceea ce privește interpretarea unei dispoziții de drept al Uniunii, că, potrivit unei jurisprudențe constante, este necesar să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul în care se înscrie și de obiectivele urmărite de actul din care face parte această dispoziție (Hotărârea din 10 iunie 2021, KRONE – Verlag, C-65/20, EU:C:2021:471, punctul 25 și jurisprudența citată).
- 34 După cum reiese din modul de redactare a articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007, această dispoziție prevede posibilitatea destinatarului unui act de notificat sau de comunicat de a refuza primirea acestuia atunci când actul respectiv nu este redactat sau însoțit de o traducere fie într-o limbă pe care o înțelege, fie în limba oficială a statului membru de destinație sau, după caz, în una dintre limbile oficiale ale locului în care urmează să se efectueze notificarea sau comunicarea, limbi pe care destinatarul se prezumă că le cunoaște.
- 35 Această posibilitate de a refuza primirea actului de notificat sau de comunicat constituie un drept al destinatarului acestui act (Hotărârea din 6 septembrie 2018, Catlin Europe, C-21/17, EU:C:2018:675, punctul 32, precum și jurisprudența citată). Destinatarul respectiv poate exercita acest drept fie în momentul notificării sau al comunicării actului menționat, fie într-un termen de o săptămână, cu condiția să returneze, în acest termen, același act.
- 36 Rezultă de asemenea din jurisprudența Curții că dreptul amintit de a refuza primirea unui act de notificat sau de comunicat permite protejarea dreptului la apărare al destinatarului acestui act, cu respectarea cerințelor unui proces echitabil, consacrat la articolul 47 al doilea paragraf din cartă. Astfel, deși Regulamentul nr. 1393/2007 urmărește, în primul rând, să amelioreze eficacitatea și

rapiditatea procedurilor judiciare, precum și să asigure o bună administrare a justiției, obiectivele menționate nu pot fi atinse prin subminarea, în orice mod, a respectării efective a dreptului la apărare al destinatarilor actelor în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2018, *Catlin Europe*, C-21/17, EU:C:2018:675, punctul 33 și jurisprudența citată).

- 37 În acest context, trebuie arătat, pe de altă parte, că dreptul menționat al destinatarului unui act de notificat sau de comunicat de a refuza primirea acestuia corespunde alegerii în cunoștință de cauză a reclamantului de a nu proceda la traducerea prealabilă a actului amintit.
- 38 Astfel, conform articolului 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007, agenția de transmitere trebuie să atragă atenția solicitantului asupra riscului unui eventual refuz al destinatarului de a primi un act care nu este redactat în una dintre limbile prevăzute la articolul 8 din acest regulament. Revine totuși solicitantului sarcina să decidă dacă este necesar să efectueze o traducere a actului în cauză, al cărui cost trebuie, pe de altă parte, să îl suporte, potrivit articolului 5 alineatul (2) din regulamentul menționat (Hotărârea din 16 septembrie 2015, *Alpha Bank Cyprus*, C-519/13, EU:C:2015:603, punctul 35).
- 39 Prin urmare, trebuie să se asigure că destinatarul unui act de notificat sau de comunicat, redactat într-o altă limbă decât cea pe care este prezumat că o înțelege, este efectiv în măsură să exercite dreptul de a refuza primirea acestui act, care se circumscrie, după cum reiese din cuprinsul punctului 36 din prezenta hotărâre, dreptului său fundamental la protecție jurisdicțională efectivă.
- 40 În ceea ce privește informația care trebuie furnizată, în această privință, destinatarului cu ocazia notificării sau a comunicării unui act în sistemul instituit prin Regulamentul nr. 1393/2007, trebuie amintit că regulamentul menționat nu prevede nicio excepție de la utilizarea formularului-tip prevăzut în anexa II la acesta. Caracterul obligatoriu și sistematic al utilizării respectivului formular se aplică nu numai transmișiei actelor prin intermediul agențiilor de transmitere și de primire desemnate de statele membre, ci și, astfel cum reiese explicit din modul de redactare a articolului 8 alineatul (4) din regulamentul menționat, mijloacelor de notificare și de comunicare prevăzute în capitolul II secțiunea 2 din același regulament, printre care cel, prevăzut la articolul 14 din acesta din urmă, care constă în notificarea sau comunicarea unui act judiciar prin intermediul serviciilor de curierat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 martie 2017, *Henderson*, C-354/15, EU:C:2017:157, punctele 55, 59 și 61, precum și Ordonanța din 5 mai 2022, *ING Luxembourg*, C-346/21, nepublicată, EU:C:2022:368, punctele 32 și 35). Formularul menționat constituie, după cum reiese din considerentul (12) al Regulamentului nr. 1393/2007, un instrument prin intermediul căruia destinatarul este informat cu privire la dreptul de care dispune de a refuza primirea actului de notificat sau de comunicat.
- 41 Efectul util al dreptului de a refuza primirea unui act de notificat sau de comunicat necesită, pe de o parte, ca destinatarul să fi fost informat cu privire la existența acestui drept și, pe de altă parte, să dispună de integralitatea termenului de o săptămână pentru a evalua dacă trebuie să accepte sau să refuze primirea actului și, în caz de refuz, pentru a-l returna pe acesta din urmă.
- 42 În speță, termenul pentru formularea opoziției împotriva ordonanței în cauză era, conform articolului 9 din ZIZ, de opt zile de la notificarea sau comunicarea acesteia. Or, în temeiul reglementării procedurale slovene, al cărui conținut a fost precizat de guvernul sloven ca răspuns la întrebările cu solicitare de răspuns scris adresate de Curte, termenul respectiv nu a fost calculat de la data expirării termenului de o săptămână prevăzut la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007, ci de la remiterea acestei ordonanțe reclamantei din litigiul principal, și anume de la 30 octombrie 2019, astfel încât aceste două termene s-au suprapus

aproape integral. Prin urmare, reclamanta din litigiul principal nu a putut, în fapt, să consacre integralitatea termenului de o săptămână, care îi este recunoscut de acest regulament, examinării aspectului dacă trebuia să accepte sau să refuze primirea actului judiciar în discuție, întrucât, din cauza reglementării amintite, îi revenea de asemenea, în cursul aceluiași termen, sarcina de a formula, dacă era cazul, opoziție împotriva acestui act judiciar, în ipoteza în care l-ar fi acceptat.

- 43 Pe de altă parte, o reglementare precum cea în discuție în litigiul principal conduce, în fapt, la privarea destinatarului unui act care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1393/2007 de beneficiul deplin al termenului prevăzut de dreptul național pentru formularea unei căi de atac, și anume, în speță, termenul de opt zile pentru formularea opoziției împotriva actului judiciar în discuție. Or, în situații care intră sub incidența dreptului la protecție jurisdicțională efectivă, consacrat la articolul 47 din cartă, justițiabilii trebuie să poată beneficia de integralitatea termenelor recunoscute de dreptul național al unui stat membru pentru exercitarea unui drept procedural împotriva unui act notificat sau comunicat (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 mai 2020, Staatsanwaltschaft Offenburg, C-615/18, EU:C:2020:376, punctul 50, precum și jurisprudența citată).
- 44 În plus, atunci când, precum în speță, momentele de la care încep să curgă termenele menționate coincid, iar destinatarul actului, redactat într-o limbă pe care nu se prezumă că o înțelege, nu beneficiază astfel în fapt și independent de durata termenului de exercitare a unei căi de atac împotriva actului respectiv, prevăzut de reglementarea statului membru de care aparține autoritatea care l-a emis, de integralitatea acestui termen, destinatarul respectiv se află într-o situație dezavantajoasă în raport cu ceilalți destinatari care înțeleg limba în care a fost redactat actul care le este adresat și dispun în consecință, în fapt, de totalitatea termenului amintit pentru valorificarea drepturilor lor.
- 45 Or, obiectivul de a evita orice discriminare între aceste două categorii de destinatari, urmărit de articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007, impune ca destinatarii care primesc actul într-o altă limbă decât cele vizate la această dispoziție să își poată exercita dreptul de a refuza primirea actului respectiv fără a suferi un dezavantaj procedural ca urmare a situației lor transfrontaliere.
- 46 Rezultă că, atunci când actul de notificat sau de comunicat nu este redactat sau tradus în una dintre limbile vizate la această dispoziție, momentul de la care începe să curgă termenul de o săptămână prevăzut la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007 nu poate, cu riscul de a aduce atingere efectului util al dispoziției menționate coroborate cu articolul 47 din cartă, să coincidă cu momentul de la care începe să curgă termenul pentru exercitarea dreptului de a formula o cale de atac în conformitate cu reglementarea statului membru de care aparține autoritatea care a emis actul, acest din urmă termen trebuind în principiu să înceapă să curgă după expirarea termenului de o săptămână prevăzut la articolul 8 alineatul (1) menționat.
- 47 Această interpretare răspunde și finalității Regulamentului nr. 1393/2007. Astfel, dacă dreptul Uniunii ar fi interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care prevede că termenul de introducere a unei căi de atac împotriva unui act care intră sub incidența articolului 8 alineatul (1) din acest regulament începe să curgă de la momentul de la care se socotește termenul stabilit la această dispoziție pentru a evalua dacă trebuie acceptată sau refuzată primirea actului respectiv, destinatarul său ar risca să fie incitat, pentru a nu suferi dezavantajul menționat la punctul 45 din prezenta hotărâre, să aleagă opțiunea care constă în refuzarea primirii actului menționat.

- 48 O asemenea incitare ar fi contrară obiectivului regulamentului amintit, care constă, după cum reiese în special din considerentul (2) al acestuia, în favorizarea transmiterii rapide a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială în scopul notificării sau al comunicării, fără a aduce atingere respectării dreptului la apărare al destinatarului acestor acte. Considerentul (10) al aceluiași regulament subliniază de altfel că, pentru a asigura eficiența acestuia, posibilitatea de a refuza notificarea sau comunicarea actelor menționate ar trebui să se limiteze la situații excepționale.
- 49 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007 coroborat cu articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a statului membru de care aparține autoritatea care a emis un act de notificat sau de comunicat, în temeiul căreia momentul de la care începe să curgă termenul de o săptămână vizat la respectivul articol 8 alineatul (1), în care destinatarul unui astfel de act poate refuza să îl primească pentru unul dintre motivele prevăzute la această dispoziție, coincide cu momentul de la care începe să curgă termenul pentru exercitarea unei căi de atac împotriva acestui act în statul membru amintit.

Cu privire la prima și la a treia întrebare

- 50 Având în vedere răspunsul dat la a doua întrebare, nu este necesar să se răspundă la prima și la a treia întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 51 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului coroborat cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

trebuie interpretat în sensul că

se opune unei reglementări a statului membru de care aparține autoritatea care a emis un act de notificat sau de comunicat, în temeiul căreia momentul de la care începe să curgă termenul de o săptămână vizat la respectivul articol 8 alineatul (1), în care destinatarul unui astfel de act poate refuza să îl primească pentru unul dintre motivele prevăzute la această dispoziție, coincide cu momentul de la care începe să curgă termenul pentru exercitarea unei căi de atac împotriva acestui act în statul membru amintit.

Semnături